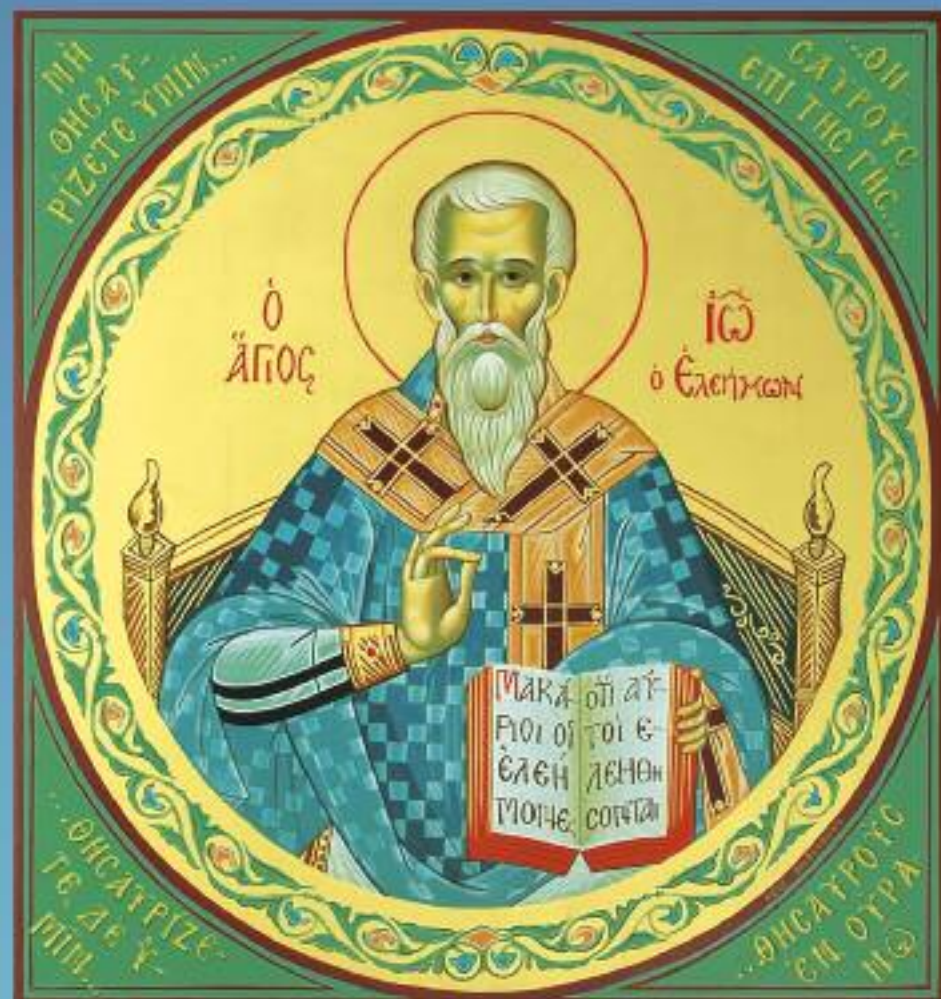

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

ΤΕΥΧΟΣ 41^ο Ιανουάριος - Ιούνιος 2025

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΛΕΗΜΩΝ
Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

Φιλανθρωπικό Σωματείο
ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
Α. Μ. 734 (3793)
Απόφ. Πρωτ. Θεσ/νίκης
3399/1964

ΕΔΡΑ

Έθνικης Αμύνης 22
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21
Τηλ: 2310 233 548

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

Ίωακείμ Χαμαμτζόγλου
Παρασκευή Μουράτη
Ίσιδώρα Διακίδου
Παναγιώτης Αναστασιάδης
Ασημίνα Μπακάλογλου

Τιμή φύλλου: 1 ευρώ

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ

ΤΡΑΠΕΖΩΝ
ΕΘΝΙΚΗ
213/296025-73
ΠΕΙΡΑΙΩΣ
5211-036427-751
ALPHA BANK
846002002000196
EUROBANK
0026.0704.06.0200217643\

Για τις καταθέσεις εισφορών,
δωρεών και συνδρομών σέ πι-
στωση των παραπάνω λογαρια-
σμών του Σωματείου, παρακα-
λούμε να αφήνεται μήνυμα με
τὸ ὄνομά σας καὶ τὸ ποσὸ στὸ
τηλέφωνο 2310 233 548, γὰ νὰ
σᾶς στέλνουμε τὴν ὀφειλόμενη
ἀπόδειξη.

Ταχυδρομικὲς ἐπιταγὲς μπο-
ρεῖτε νὰ στέλνετε στὸ ὄνομα
τοῦ κ. Ίωακείμ Χαμαμτζόγλου
καὶ στὴ διεύθυνση Ἑθνικῆς
Ἀμύνης 22, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
546 21. Ἐπίσης στὴν περί-
πτωξη ποὺ ἐπιθυμεῖτε νὰ προ-
σφέρετε χρήματα ἀπὸ τὸ σπίτι
ἢ τὸ γραφεῖο σας, μπορείτε νὰ
τηλεφωνεῖτε στὸν κ. Βασίλειο
Τσιτσόλκο, στὰ τηλέφωνα 2310
927 440 καὶ 6932 910 837.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ίωακείμ Χαμαμτζόγλου,
Πρόεδρος
Ἑλένη Διαμαντοπούλου,
Ἀντιπρόεδρος
Ίσιδώρα Διακίδου,
Γ. Γραμματέας
Βασίλειος Τσιτσόλκος,
Ταμίας
Παναγιώτης Αναστασιάδης,
Μέλος
Σταύρος Θεοδωρίδης,
Μέλος
Κωνσταντῖνος Ἀθανασίου,
Μέλος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μήνυμα τοῦ Προέδρου σελ. 3 - 4

Ἀρθρολόγιο Συμβουλῶν Ἁγίων Γερόντων σελ. 5

60 χρόνια
Μέριμνα τῶν πτωχῶν,
60 χρόνια
Προσφοράς & Φιλαδελφείας
σελ. 6 - 7

Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ Σαμάκος σελ. 8 - 9

Δραστηριότητες Σωματείου σελ. 10 & 15

Ἡ ἐλεημοσύνη ὡς μαρτυρία
Χριστιανικῆς Ταπνότητος
σελ. 11 - 12

Ἀπὸ τὸ βιβλίο: Ρωγμὲς καὶ Ἀγγίγματα σελ. 14

Ὁ Ἀββὰς Ἰωσήφ συμβούλεψε ἕναν
ἀδελφὸ ποὺ δὲν μπορούσε νὰ ἀσκηθεῖ ἢ
νὰ δώσει ἐλεημοσύνη:

«Ἄν δὲν μπορείς νὰ κάνεις τίποτε
ἀπ' αὐτὰ, τουλάχιστον φύλαξε τὴ συ-
νειδήσή σου, ὥστε νὰ μὴ συλλογιστεῖς
κάτι κακὸ γιὰ τὸν πλησίον σου καὶ νὰ
μὴν τὸν ταπεινώσεις, καὶ θὰ σωθεῖς».

Μήνυμα τοῦ Προέδρου

τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου
τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Σωματείου μας
«ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»

Ἡ ἱστορία τοῦ Σωματείου μας εἶναι ἕνα βαθιὰ ἀνθρώπινο ταξίδι,
μία πορεία προσφοράς καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν πάσχοντα
συνάνθρωπο. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τῆς ἱδρύσεώς του, ἡ Μέρι-
μνα τῶν Πτωχῶν εἶχε ἕνα ξεκάθαρο καὶ ἐμπνευσμένο ὄραμα: νὰ
ἀποτελέσει ἕνα σταθερὸ δίχτυ προστασίας γιὰ τοὺς φτωχοὺς, τοὺς ἀνήμπο-
ρους καὶ τοὺς περιθωριοποιημένους. Μὲ τὴν διαρκὴ προσφορὰ τῶν ἰδρυτῶν
της, τῶν μελῶν καὶ τῶν ἐθελοντῶν, ἐξελίχθηκε σὲ ἕνα ζωντανὸ θεμέλιο τῆς
φιλανθρωπικῆς δράσης τῆς πόλης μας, ἀγκαλιάζοντας χιλιάδες πονεμένους
ἀνθρώπους, προσφέροντας στήριξη χωρὶς διακρίσεις, μὲ σεβασμὸ καὶ ἀξιο-
πρέπεια.

Σήμερα, 60 χρόνια μετὰ, τὸ ὄραμα παραμένει ἀναλλοίωτο, πάντα
ἐπίκαιρο καὶ ἀπαραίτητο:

Νὰ ζοῦμε σὲ μία κοινωνία ὅπου κάθε ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἔχει πρόσβαση
σὲ μία ζωὴ μὲ ἀξιοπρέπεια.

Νὰ μὴν μένει κανεὶς μόνος ἢ ἐγκαταλελειμμένος σὲ στιγμὲς ἀνάγκης.

Νὰ καλλιεργοῦμε ἀξίες καὶ ἀρετές, ὅπως ἡ ἐνσυναίσθηση, ἡ ἐλεημοσύνη,
ἡ προσφορά, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν συνάνθρωπο.

Τὸ ὄραμα αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπλῶς ἕνας στόχος, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ πυρήνας τῆς
ὑπαρξῆς μας. Μία παρακαταθήκη ποὺ παραλάβουμε ἀπὸ τοὺς προκατόχους
μας καὶ ποὺ συνεχίζει νὰ καθοδηγεῖ κάθε μας σκέψη, κάθε μας δράση, κάθε
μας ἀπόφαση.

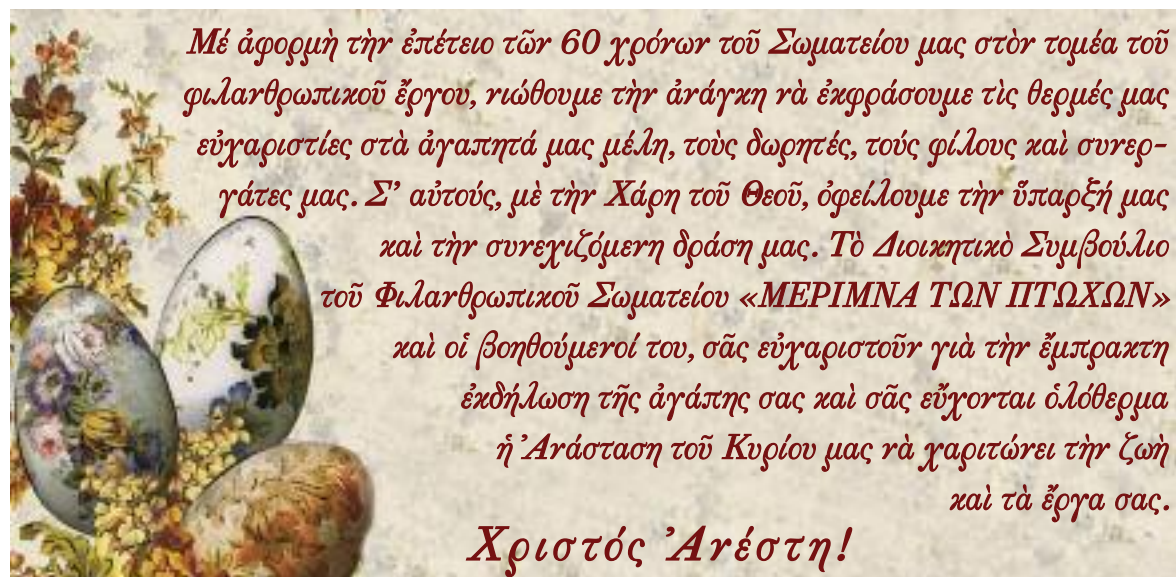
Ἀναγνωρίζουμε ὅτι ἡ ὑλικὴ βοήθεια, ὅσο οὐσιώδης καὶ ἂν εἶναι, δὲν ἀπο-
τελεῖ ἀπὸ μόνη της τὸ πᾶν. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει ἀκόμη μεγαλύτερη σημασία
εἶναι ἡ συνάντηση μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλου. Τοῦ πάσχοντος, τοῦ φτωχοῦ,
τοῦ ἀσθενή, τοῦ μοναχικοῦ. Ἐκεῖ, στὴν προσωπικὴ ἐπαφή, γεννιέται ἡ ἀλη-
θινὴ ἐλεημοσύνη, ἐκεῖ καλλιεργεῖται ὁ καρπὸς τῆς ἀγάπης. Ὅπως ἔλεγε καὶ
ὁ Ὅσιος Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης:

«Όταν θέλω να κάνω έλεημοσύνη και δέν έχω να δώσω, τότε κάνω έλεημοσύνη με τὸ αἷμα τῆς καρδιάς».

Ἄς μιμηθοῦμε, λοιπόν, τὸν Χριστό, πού εἶναι «οἰκτῖρμον καὶ ἐλεῆμον, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος» Ἐκείνον πού «ἐκένωσεν ἑαυτόν», πού προσέφερε τὸν ἑαυτό Του ὀλοκληρωτικά γιὰ ἐμᾶς.

Σᾶς καλοῦμε, λοιπόν, νὰ συνεχίσουμε αὐτὸ τὸ ἱερὸ ταξίδι μαζί. Ἐμεῖς, ὡς Σωματεῖο, καὶ ἐσεῖς, εἴτε ὡς μέλη, εἴτε ὡς φίλοι καὶ συνοδοιπόροι. Ἡ προσδοκία μας εἶναι κοινή: νὰ συνεχίσουμε νὰ δίνουμε τὸ παρὸν σὲ κάθε ἀνάγκη, νὰ γίνουμε πολλαπλασιαστὲς τῆς δράσης καὶ τοῦ ἡθους τῆς Μέριμνας, ὥστε νὰ ἐμπνευστοῦν καὶ οἱ νεότερες γενιές, νὰ μάθουν, νὰ παραλάβουν καὶ νὰ μεταλαμπαδεύσουν τὴν σκυτάλη σὲ ἕναν κόσμον πού ἀλλάζει, σὲ μία ἐποχὴ ὅπου ὁ ἀξιακὸς κώδικας δοκιμάζεται, καὶ ὁ ὑλικὸς πολιτισμὸς ἀπειλεῖ νὰ καταπιεῖ τὸν πνευματικό.

Ἄς ἀποδείξουμε, μετὴ τῆ στάση καὶ τῆ ζωῆ μας, ὅτι ἡ φιλαδελφία, ἡ ἀλληλεγγύη καὶ ἡ αὐθεντικὴ προσφορὰ παραμένουν ζωντανές. Ὅτι εἶναι ὄχι ἀπλῶς δυνατόν, ἀλλὰ καὶ ἀπαραίτητο, νὰ ζοῦμε καὶ νὰ ἐνεργοῦμε με γνώμονα τὴν ἀγάπη καὶ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Ἀνδολόγιο συμβουλῶν

ΑΓΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

Ὁσιος Ἀνθιμος Βαγιάνος ὁ ἐν Χίῳ

Ἡ μεγαλύτερη ἀγάπη εἶναι νὰ ἐλεῖς τὸν ἀδερφό σου ψυχικῶς καὶ νὰ ὑπομένεις τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὶς ἰδιοτροπίες του. Ἡ μεγαλύτερη ἀγάπη πού θὰ δείξεις στὸν πλησίον σου, εἶναι νὰ τὸν βοηθήσεις ψυχικῶς. Ἐὰν π.χ. κάποιος σφάλλει, ἐσὺ ἐὰν ἔχεις ἀγάπη, θὰ τοῦ πεῖς: «Συγχώρησέ με, αὐτὸ πού ἔκανες, δέν ἦταν καλὸ. Φρόντισε νὰ μὴν τὸ ξανακάνεις». Αὐτὴ ἡ ἀγάπη, μένει εἰς τὸν αἰῶνα...

(Τιμᾶται στὶς 15 Φεβρουαρίου)

Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς

Δέν μιμεῖται τὸν Θεὸ ἐκεῖνος πού καταδυναστεύει τοὺς διπλανούς του, οὔτε αὐτὸς πού πλουτίζει καὶ ἐκβιάζει τοὺς κατωτέρους του. Ἀλλὰ ὅποιος σηκώνει τὸ βάρος τοῦ ἄλλου, αὐτός, πού ἐνῶ εἶναι ἰσχυρότερος, ἐπιθυμεῖ νὰ εὐεργετῇ τοὺς ἀσθενέστερους, αὐτός, πού ὅ,τι παίρνει ἀπὸ τὸν Θεό, τὸ χορηγεῖ σὲ ὅσους ἔχουν ἀνάγκη καὶ γίνεται θεὸς γι' αὐτούς. Αὐτὸς γίνεται μιμητὴς τοῦ Θεοῦ.

Ἅγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως

Ὅπως χωρὶς ἀναπνοή εἶναι ἄχρηστο τὸ σῶμα μας καὶ ἀνενεργό, ἔτσι καὶ χωρὶς ἐλεημοσύνη πέφτει στὸ κενὸ ἡ νηστεία μας.

Ἀββᾶς Δωρόθεος

Ἀγωνιστεῖτε νὰ βοηθᾶτε πάντοτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον· εἴτε διδάσκοντας καὶ βάζοντας στὴν καρδιὰ τοῦ ἀδελφοῦ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, εἴτε παρηγορώντας τὸν στὴν ὥρα τῆς λύπης, εἴτε δίνοντας τὸ χέρι καὶ βοηθώντας τὸν σὲ κάποια δουλειά. Μ' ἕνα λόγο: καθένας, ἀνάλογα μετὴ τὴν δύναμή του, ὅπως μπορεῖ, νὰ νοιάζεται καὶ νὰ βοηθᾷ τὸν ἄλλον. Γιατὶ ὅσο ἐνώνεται κανεὶς μετὸν πλησίον του, τόσο ἐνώνεται καὶ μετὸν Θεό.

60 χρόνια Μέριμνα τών Πτωχών

60 χρόνια Προσφοράς & Φιλαδελφίας

Με μεγάλη επιτυχία πραγματοποιήθηκε στις 11 Ιανουαρίου η έπετειακή έκδήλωση του Σωματείου μας στην αίθουσα τελετών του Πανεπιστημίου Μακεδονίας. Μας τίμησαν με την παρουσία τους ο Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ.κ. Φιλόθεος, ο αντιπρύτανης Έξωστρέφειας και Διεθνών Σχέσεων του ΠΑΜΑΚ κ. Χατζηγεωργίου, ο αντιδήμαρχος Πολιτισμού Δ. Άμπελοκήπων κ. Κεσόγλου, βουλευτές και πολλοί φίλοι.

Το Δ.Σ. του Σωματείου εύχαριστεί θερμά για την άφιλοκερδή συμμετοχή τους στην έκδήλωση αυτή τον βυζαντινό χορό "Ήδύμελον" και τον χοράρχη κ. Ιωάννη Τσάμη, την χορωδία της πολιτιστικής Λέσχης Προσωπικού ΟΤΕ Θεσσαλονίκης και τον μαέστρο κ. Ηρακλή Παναγόπουλο καθώς και τα μέλη του μουσικού συνόλου "Art Varioucs" τον κ. Θανάση Γοβατζιδάκη, πού είχε την καλλιτεχνική επίμελεια και την σολιστ κ. Μαριαλένα Παναγιωτοπούλου.

Επίσης, εύχαριστεί όλους όσους στήριξαν οικονομικά, συνέβαλλαν στην οργάνωση και προβολή αυτής, τους χορηγούς και φυσικά τὰ μέλη και τούς φίλους, πού ἀγκάλιασαν αυτή την προσπάθεια.

Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ Σαμάκος

ὁ φιλόανθρωπος ἀσκητὴς τῆς Κρήτης

Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν ἁγίων ποὺ ἔλαμψαν μὲ τὴν φιλόθεη βιωτὴ καὶ τὴν ἁγιαστικὴ χάρη στὴν μακραίωνη ἱστορία τῆς Κρήτης, ξεχωριστὴ θέση κατέχει ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ Ἁγιασμένος, ἐπονομαζόμενος καὶ Σαμάκος.

Ἡ μνήμη του τιμᾶται μὲ εὐλάβεια στὶς 22 Ἰανουαρίου, ἐνῶ τὸ ἱερό, ἄφθαρτο καὶ εὐωδιάζον λείψανό του παραμένει ἕως σήμερα ζωντανὴ πηγὴ χάριτος καὶ ἰάσεων στὴν Ζάκυνθο, ὅπου καὶ φυλάσσεται.

Γεννημένος τὸ ἔτος 1440 στὸ χωριὸ Κεράμων τῆς Σητείας – γνωστὸ σήμερα ὡς Ἀζωκέραμο – ἀνατράφηκε ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς μὲ τὶς ἀρχὲς τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ὄταν ἀπέκτησε τὴν κατὰλληλὴ ἡλικία, παραδόθηκε ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς γονεῖς του σὲ ἕναν

σεβάσμιο πνευματικὸ γέροντα στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου στὸν Χάνδακα (σημερινὸ Ἡράκλειο), ὅπου διδάχθηκε τὰ ἱερὰ γράμματα καὶ τὴν τέχνη τῆς καλλιγραφίας.

Μετὰ τὸν θάνατο τῶν γονέων του, μοίρασε τὴν μεγάλη πατρικὴ του περιουσία στοὺς φτωχοὺς καὶ σὲ μοναστήρια τῆς περιοχῆς καὶ ἀφιερώθηκε ὀλοκληρωτικὰ στὸν Θεό.

Ἡ ζωὴ του ὑπῆρξε ὑπόδειγμα ἀσκητικῆς αὐ-

στηρότητας, μὲ νηστεία, ἀδιάλειπτη προσευχή, ἀγρυπνίες καὶ πνευματικὸ ἀγώνα. Ὁ γέροντάς του, ἀναγνωρίζοντας τὴν ἀρετὴ του, τὸν ἔκειρε μοναχὸ καὶ στὴν συνέχεια τὸν χειροτόνησε ἱερέα. Πρὶν τὴν κοίμησή του, τοῦ παρέδωσε τὴν ἐντολὴ νὰ διανείμει τὴν περιουσία του σὲ τρία μέρη: γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος, γιὰ τὸ Ὄρος Σινᾶ καὶ γιὰ τοὺς φτωχοὺς ἀδελφούς.

Ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ἀνέλαβε κατόπιν τὴν ἡγουμενία τῆς μονῆς, προσφέροντας πλούσιο φιλανθρωπικὸ ἔργο. Μοίραζε τρόφιμα, πρόσφορα καὶ ἐλεημοσύνες, φρόντιζε τοὺς ἀσθενεῖς, ἐπισκεπτόταν τοὺς φυλακισμένους καὶ βοηθοῦσε ὅσους εἶχαν ἀνάγκη, μὲ τρόπο συχνὰ ταπεινὸ καὶ ἀφανή.

Ἐνα θαυμαστὸ περιστατικὸ ἀπὸ τὴν ζωὴ του συνέβη τὴν ἡμέρα τῆς

ἐορτῆς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὅταν οἱ πιστοὶ εἶχαν φέρει στὸν ναὸ κεριὰ καὶ θυμιάματα, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε πρόσφορο γιὰ τὴν Θεία Λειτουργία. Ὁ Ἅγιος, μὲ πίστη, ἔστειλε τὸν διακονητὴ στὸ Ἅγιο Βῆμα καὶ κατὰ θαυματουργικὸ τρόπο, βρέθηκαν ὄχι ἓνα, ἀλλὰ πολλὰ μεγάλα πρόσφορα.

Σὲ ἄλλη περίπτωση, καθὼς βάδιζε, συνάντησε μερικοὺς Ἑβραίους, οἱ ὁποῖοι ἔβαζαν κρασί ἀπὸ τὸ ἓνα δοχεῖο στὸ ἄλλο. Ἐκεῖνοι, ἐπιδιώκοντας νὰ τὸν περιγελάσουν, τοῦ προσέφεραν ἓνα ποτήρι. Ὁ Ἅγιος τὸ εὐλόγησε καὶ ἤπιε λίγο, ρίχνοντας τὸ ὑπόλοιπο πίσω στὸ δοχεῖο. Τότε αὐτοὶ ἐξοργίστηκαν καὶ τὸν κατήγγειλαν στὸν τοπικὸ ἄρχοντα. Ὁ Ἅγιος παρουσιάστηκε μὲ πραότητα, ἀφηγήθηκε τὰ γεγονότα καὶ ὄχι μόνο δικαιώθηκε, ἀλλὰ παρέδωσε τὸ εὐλογημένο κρασί στοὺς φτωχοὺς χριστιανούς, πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Μετὰ ἀπὸ ἑβδομήντα χρόνια συνεχοῦς προσευχῆς, φιλανθρωπίας καὶ ἄσκησις, ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ τὸ 1511 καὶ ἐνταφιάστηκε στὴν ἀγαπημένη του Μονή. Τὸ τίμιό λείψανό του βρέθηκε ἄφθαρτο καὶ εὐωδιάζον. Τὸ 1669, λόγῳ τῆς κατὰκτησης τοῦ Χάνδακα ἀπὸ τοὺς Τούρκους, μεταφέρθηκε στὴν Ζάκυνθο ἀπὸ τὸν εὐλαβὴ ἱερέα π. Ἀντώνιο Ἀρμάκη καὶ ἀρχικὰ τοποθετήθηκε στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Μαντινείου στὰ Ξηροβούνια Γαῖτανίου, ἐνῶ ἀπὸ τὸ 1915 ἕως σήμερα φυλάσσεται στὸν Ἱερὸ Ναὸ Παντοκράτορος Γαῖτανίου.

Ἡ πνευματικὴ παρακαταθήκη τοῦ Ἀγίου συνεχίζει νὰ ἐμπνέει. Ἐκκλησίες καὶ παρεκκλήσια ἀφιερωμένα στὴν μνήμη του κοσμοῦν τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, τὴν Κρήτη – στὸν Ἀζωκέραμο, στὸν Ἱ. Ν. Ἀγίου Γεωργίου Σητείας καὶ στὸν

ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος Ἡρακλείου.

Ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ Σαμάκος κλήθηκε ἡγιασμένος, διότι πράγματι ὀλόκληρη ἡ ζωὴ του ἦταν ἓνας συνεχὴς ἀγώνας ἁγιασμοῦ ἀπὸ τὶς ἄκτιστες ἐνέργειες τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Ὑπῆρξε πολύτιμο σκεῦος τῆς θείας χάριτος. Παραμένει ζωντανὸ πρότυπο φιλανθρωπίας, ταπεινότητας καὶ ἐμπρακτῆς ἀγάπης. Δίδαξε ὅτι ἡ ἀληθινὴ εὐσέβεια δὲν εἶναι θεωρητικὴ, ἀλλὰ ἀποδεικνύεται μὲ προσφορά, θυσία καὶ ἀγάπη πρὸς κάθε ἄνθρωπο.

Δραστηριότητες Σωματείου

ΣΤΙΣ 16 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ πραγματοποιήθηκε η 72^η Γενική Συνέλευση τῶν μελῶν τοῦ Σωματείου μας, ἀκολουθούμενη ἀπὸ τὴν καθιερωμένη ἐκδήλωση κοπῆς τῆς βασιλόπιτας, στὸν ζεστὸ καὶ φιλόξενο χώρο τοῦ Συλλόγου «Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος». Μέλη καὶ φίλοι εἴχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ γνωριστοῦμε καλύτερα, νὰ ἀνταλλάξουμε ἀπόψεις καὶ νὰ ἐνισχύσουμε τοὺς δεσμούς μας. Ἰδιαίτερη χαρὰ μᾶς προκάλεσε ἡ συμμετοχὴ νέων μελῶν, μικρότερης ἡλικίας, γεγονὸς πού μας γεμίζει αἰσιοδοξία γιὰ τὸ μέλλον τοῦ Σωματείου.

ΔΩΡΕΕΣ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

- ✧ Δημήτρης & Εἰρήνη Παπακώστα 100€ εἰς μνήμην Ὀλγας & Θεοφίλης Τσούκα
- ✧ Καλδῆς Σωτήριος 300€ εἰς μνήμην Ζαφειρούλας Κωστοπούλου
- ✧ Χατζοπούλου Εὐαγγελία 100€ εἰς μνήμην συζύγου Στεργίου
- ✧ Ἑμετλῆ Βασιλικὴ 300€ εἰς μνήμην συζύγου Ἡλίας
- ✧ Κιοσσές Γεώργιος καὶ Αἰκατερίνη 200 € εἰς μνήμην Δημητρίου & Ἑλένης Κιοσσέ
- ✧ Κεραμάρη Στέλλα 50€ εἰς μνήμην συζύγου Χρήστου
- ✧ Γρηγοριάδου Παυλίνα 150€ εἰς μνήμην Ἄννας Περσίδου
- ✧ Ἀνώνυμος 300€ εἰς μνήμην Ἡλίας Χαματζόγλου
- ✧ Δημητριάδης Δημήτριος & Σία Ο.Ε. «ΠΟΡΣΕΛΑΝΕΣ ΕΙΣΑΓΩΓΑΙ ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΙΣ ΠΟΡΣΕΛΑΝΩΝ» 1.500€ εἰς μνήμην Δημητρίου Δημητριάδη

Ἡ ἐλεημοσύνη

ὡς μαρτυρία Χριστιανικῆς Ταυτότητας

Ἄν μελετήσουμε τὰ ἔργα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων φιλοσόφων, ἀλλὰ καὶ τῶν σοφῶν ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ πολιτισμῶν, θὰ διαπιστώσουμε ὅτι, στὴν προσπάθειά τους νὰ ὀρίσουν τὸ δίκαιο, τὸ σωστό, τὸ νόμιμο καὶ τὸ ἀγαθό, συνέγραψαν πλῆθος λόγων, διαλόγων καὶ συγγραμμάτων. Κάποιες φορές κατόρθωσαν νὰ ἐκφράσουν ἀξιόλογες καὶ σημαντικές σκέψεις. Ὡστόσο, δὲν ἦταν λίγες οἱ περιπτώσεις πού, ἀντὶ νὰ φωτίσουν τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὀδήγησαν σὲ μεγαλύτερη σύγχυση. Πολλὰ ἀπὸ τὰ λόγια τῶν σοφῶν, ἀντὶ νὰ προσφέρουν καθοδήγηση, κατέληξαν νὰ δημιουργοῦν περισσότερα ἐρωτήματα παρὰ ἀπαντήσεις.

Ἀντίθετα, ὁ θεῖος Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὅταν κατέβηκε στὴν γῆ καὶ ἐνσαρκώθηκε, ἐπανάφερε στὸ προσκῆνιο τὸν ἔμφυτο ἠθικὸ νόμο πού ὑπάρχει μέσα στὸν ἄνθρωπο καὶ ἀνέδειξε τὴν βούλησή μας ὡς τὸν θεμέλιο λίθο τοῦ καλοῦ ἢ τοῦ κακοῦ, τοῦ δίκαιου ἢ τοῦ ἀδίκου. Μὲ ἀπλὸ καὶ ξεκάθαρο τρόπο ἐξέ-

φρασε ὅλα ὅσα χρειάζεται νὰ γνωρίζει ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ ζήσει σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ:

«Ὅπως θέλετε νὰ σᾶς φέρονται οἱ ἄνθρωποι, ἔτσι νὰ φέρεστε κι ἐσεῖς σ' αὐτούς» (Λουκ. 6,31),

καὶ

«Γίνεστε σπλαχνικοί, ὅπως καὶ ὁ Πατέρας σας εἶναι σπλαχνικός» (Λουκ. 6,36).

Ἕνας μεγάλος ἀσκητὴς τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Ὁσιος Νεῖλος, παρατηρεῖ ὅτι ὅπως τὰ παιδιά μοιάζουν στοὺς γονεῖς τους στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σώματος — κι ἔτσι μπορούμε νὰ ἀναγνωρίσουμε

ποιὸν ἔχουν πατέρα— τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπὸ τὰ λόγια καὶ τὶς

πράξεις του καθενός, αποκαλύπτεται ποιοανού διδασκάλου είναι μαθητής. Αυτό ισχύει ακόμη περισσότερο για τους μαθητές του Χριστού, δηλαδή τους Χριστιανούς. Οί αληθινοί Χριστιανοί είναι τέκνα του αιώνιου Πατέρα:

«Όποιος κάνει τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα μου πού εἶναι στοὺς οὐρανοὺς, αὐτὸς εἶναι ἀδελφός μου, ἀδελφή μου καὶ μητέρα μου» (Ματθ. 12,50).

Ἔχουμε, λοιπόν, συγγένεια καὶ οἰκειότητα μετὸν Θεό. Ἐκεῖνος εἶναι ὁ Πατέρας μας καὶ ἐμεῖς τὰ παιδιά Του. Μέσα ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, ὁ Χριστὸς μᾶς ἀποκαλύπτει τὰ χαρακτηριστικὰ πού πρέπει νὰ ἔχουμε, γιὰ νὰ φανερώσουμε αὐτὴ τὴ θεϊκὴ συγγένεια, ἐφόσον, φυσικά, τὸ ἐπιθυμούμε:

«Μάθετε ἀπὸ μένα ὅτι εἶμαι πρᾶος καὶ ταπεινὸς στὴν καρδιά» (Ματθ. 11,29)·

«Νὰ εἴστε τέλειοι, ὅπως ὁ Πατέρας σας ὁ οὐράνιος εἶναι τέλειος» (Ματθ. 5,48)·

«Γίνεστε οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ Πατὴρ σας οἰκτίρμων ἐστὶ» (Λουκ. 6,36).

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, μετὰ τὴ σοφία του, ἐπισημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς δὲν μᾶς καλεῖ νὰ Τὸν μιμηθοῦμε στὴν παντοδυναμία, στὴ σοφία ἢ στὰ θαύματα, ἀλλὰ στὴν ἀγάπη, στὴν καλοσύνη καὶ στὴν εὐσπλαχνία. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀπόλυτα ἐλεήμων καὶ γεμάτος συμπόνια. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὡς εἰκόνα Του, ἔχει τὴν δυνατότητα —κατὰ τὸ μέτρο τῆς δικῆς του δύναμης— νὰ Τὸν μιμηθεῖ, ἀσκώντας ἀγάπη πρὸς τὸν συνάνθρωπο.

Ἡ ἴδια ἡ λέξη ἐλεημοσύνη μαρτυρεῖ ὅτι πρόκειται γιὰ πράξη καρδιακή, πράξη πού πηγάζει ἀπὸ τὸ ἔλεος καὶ τὴν εὐσπλαχνία. Ὅταν προσφέρουμε στὸν φτωχό, δὲν δίνουμε ἀπλῶς κάτι ὑλικό· προ-

σφέρουμε ἀγάπη, κατανόηση, παρυσία. Ἡ ἐλεημοσύνη ὠφελεῖ πρῶτα καὶ κυρίως ἐκείνον πού τὴν ἀσκεῖ: ἐξευγενίζει τὴν ψυχὴ, μαλακώνει τὴν καρδιά, ἀγιάζει τὰ αἰσθήματα καὶ ἐνώνει τοὺς ἀνθρώπους.

Δὲν εἶναι τυχαῖο πῶς ὅλοι οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας ἔκαναν πράξη τὴν ἐλεημοσύνη σὲ ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ζωῆς τους, ἀκόμη κι ὅταν οἱ ἴδιοι ἦταν φτωχοί. Χαιρόντουσαν μέσα

ἀπὸ τὴν προσφορὰ καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν συνάνθρωπο. Καὶ αὐτὴ τὴν χαρὰ τῶν ἁγίων τὴν νιώθουν, ἀναμφίβολα, καὶ ὅλοι ὅσοι ταπεινὰ προσπαθοῦν νὰ τοὺς μιμηθοῦν, βλέποντας στὴν ἐλεημοσύνη ὄχι καθῆκον, ἀλλὰ εὐλογία — μία εὐκαιρία πνευματικῆς ἄσκησης στὴ φιλαδελφία, πού εἶναι καὶ ἡ πιὸ γνήσια ἔκφραση τῆς χριστιανικῆς ζωῆς.

Πάντοτε, ὅμως, αὐτὴ ἡ στάση ζωῆς καλλιεργεῖται ὅταν βλέπουμε τὸν ἄλλον ὡς ἀδελφό, ὡς εἰκόνα Θεοῦ, ὡς ἕναν ἀπὸ ἐκείνους τοὺς «ἐλαχίστους ἀδελφούς» τοῦ Χριστοῦ, πρὸς τοὺς ὁποίους καλούμαστε νὰ σταθοῦμε πλησίον — ὄχι μόνο με λόγια, ἀλλὰ κυρίως με ἔργα ἀγάπης καὶ ἐμπρακτῆς ἀλληλεγγύης.

π. Ν.Χ.

Ἐπισκεφθεῖτε καὶ τὴν ἱστοσελίδα μας www.merimnatonptoxon.gr

Φιλανθρωπικὸ Σωματεῖο
Μέριμνα Τῶν Πτωχῶν

ΚΑΛΗΜΕΡΑ 11.02.24
4.00 μ.μ.
ΜΕΤΑΒΛΕΨΗ
ΠΡΟΒΟΛΗ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΓΑΜΟΙ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΓΑΥΡΙΑ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

Εκδόσεις καὶ διανομὴ Προσέλευσις καὶ ἐκπαίδευσις

Εὐγενεὺς Γραμματεία - Ἀθήνα

ΡΩΓΜΕΣ ΚΑΙ ΑΓΓΙΓΜΑΤΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΟΨΥΧΙΑΤΡΟΥ-ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗ

ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΚΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ζωής δεν είναι αυτός που μάς υπόσχεται απουσία δυσκολιών, κόπου, βασάνων, νόσων, γήρατος, αλλά πώς όλα αυτά είναι τελικά αξιοποιήσιμα για την ολοκλήρωσή μας, την κατάκτηση της αυτογνωσίας, της σοφίας.

Η ευχαριστιακή στάση απέναντι στην ζωή δεν μπορεί να σχετίζεται με την επιφανειακή αίσθηση της ευχαρίστης διάθεσης από ένα ευχάριστο γεγονός ή από κάποια επιτυχία, γιατί τότε θα έχει σύντομη ήμερομηνία λήξης. Πηγάζει από την ανασκόπηση της προσωπικής πορείας και την βεβαιότητα ότι ανεξάρτητα από τις όποιες μου αστοχίες δεν έχω παραιτηθεί από την μετοχή μου στο αναστάσιμο κάλεσμα: «Προσέλθετε πάντες!»

Ευχαριστιακή ή ζωή με τους ανθρώπους, γιατί η παθολογία του διπλανού είναι αφορμή για συνειδητοποίηση και της προσωπικής μου αδυναμίας. Όσο πιο δύσκολα κατανοητός είναι ο άλλος άνθρωπος, τόσο μεγαλύτερες δυνατότητες παρέχει ή σχέση μαζί του. Ο άλλος, στην διαφορετικότητά του, αποτελεί ευκαιρία εμπλουτισμένων εμπειριών και προσφέρει δυνατότητα βαθύτερης κατανόησης του είναι μας.

Ευχαριστιακή είναι ή ζωή με τους ανθρώπους, όχι αν προσδοκᾷς να σε περιβάλλουν με την αγάπη τους που να σε συντροφεύει, αλλά αν έσύ τους έχεις αγαπήσει. Ο ευχαριστιακός τρόπος ζωής γνωρίζει να λέει «Δόξα τῷ Θεῷ» και να τὸ ἐννοεῖ. Ὅτι καλὸ γίνεται ἔχει ἀναφορὰ στὸν Δημιουργὸ καὶ ἐμεῖς γινόμαστε μέτοχοί Του. Αὐτὸ δὲν σημαίνει καθόλου ὑποτίμηση τῆς ἐνεργητικῆς συμμετοχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ τὴν συνειδητοποίηση μίας ἀλήθειας πού ἀποτρέπει τὶς ἀπογοητεύσεις.

Ευχαριστιακὸς τρόπος ζωῆς εἶναι τὸ νὰ μὴν περιορίζεται ἡ σχέση με τὸν Δημιουργὸ μόνο μέσα στοὺς ναοὺς, ἀλλὰ νὰ συνεχίζεται σὲ κάθε στιγμή τῆς ζωῆς σου.

Ευχαριστιακά, ὅπως ζοῦν τὰ μικρὰ παιδιὰ μέσα στὸ παιχνίδι τους (....) Ευχαριστιακά, ὅπως ὁ ἐρευνητὴς στὸ ἐργαστήρι του νιώθει ὅτι εὐοδώνονται οἱ προσπάθειές του. Ευχαριστιακά, ὅπως κάποιοι πού τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς τους γεμίζουν τὸν χῶρο καὶ τοὺς ἀνθρώπους πού τοὺς περιβάλλουν με τὶς εὐχές τους.

Τελικά ὁ ευχαριστιακὸς τρόπος ζωῆς δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὴν αὐθεντικὴ βίωση τῆς Ἀνάστασης, ἀπὸ τὸν καθημερινὸ ἐορτασμὸ τοῦ Πάσχα.

ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

Δραστηριότητες Σωματείου

ΓΙΑ 2^Η ΧΡΟΝΙΑ τὸ Λύκειο τῶν ἐκπαιδευτηρίων «Ἀπόστολος Παῦλος», μᾶς ἔδωσε τὴν ευκαιρία νὰ συμμετέχουμε στὴν μεγάλη ἐκδήλωση ἀγάπης, στὸ Χριστουγεννιάτικο μπαζάρ. Ευχαριστοῦμε θερμὰ τὴ διεύθυνση τοῦ Λυκείου καὶ ὅλους τοὺς καθηγητὲς, μαθητὲς, γονεῖς πού ἀνοιξαν τὴν ἀγκαλιά τους στὴ Μέρμνα τῶν Πτωχῶν.

Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ Γερωνικὸ

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον

Πηγαίνοντας κάποτε ὁ Ἀββᾶς Ἀγάθων στὴν πόλη νὰ δώσει τὸ ἐργόχειρό του καὶ νὰ προμηθευτεῖ τὸ λίγο ψωμάκι του, βρῆκε κοντὰ στὴν ἀγορὰ ἕνα πτωχὸ γέρο ἀνάπηρο.

— Γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, Ἀββᾶ, ἄρχισε τὰ παρακάλια ὁ γέρος μόλις εἶδε τὸν Ὅσιο, μὴ μὲ ἀφήσεις κι ἐσύ ἀβοήθητο τὸν δυστυχῆ, πάρε με κοντὰ σου.

Ὁ Ἀββᾶς Ἀγάθων τὸν ἔβαλε νὰ καθίσει δίπλα του ἐκεῖ πού ἀράδιασε τὰ καλάθια του γιὰ νὰ τὰ πουλήσει.

— Πόσα λεπτὰ πῆρες, Ἀββᾶ; τὸν ρωτοῦσε ὁ γέρος κάθε φορὰ πού ἔδινε ἕνα καλάθι.

— Τόσα, τοῦ ἔλεγε ὁ Ὅσιος.

— Καλὰ εἶναι. Δὲν μοῦ ἀγοράξεις ὅμως μία μικρὴ πίττα, Ἀββᾶ; Ἔτσι γιὰ νὰ δεις καλὸ, πού ἔχω ἀπὸ χθες βράδυ νὰ φάω.

— Μετὰ χαρὰς, ἔλεγε ὁ Ὅσιος καὶ ἔκανε ἀμέσως τὴν ἐπιθυμία του.

Σὲ λίγο τοῦ ζήτησε φρούτα, ὕστερα ἕνα γλυκὸ. Ἔτσι σὲ καλάθι πού πουλοῦσε ξόδευε τὰ χρήματα, χάριν τοῦ προστατευομένου του, ἕως ὅτου ἔδωσε ὅλα τὰ καλάθια καὶ ὅλα τὰ χρήματα ὁ Ὅσιος, χωρὶς νὰ τοῦ μείνει γιὰ τὸν ἑαυτὸ του οὔτε δίλεπτο. Καὶ τὸ σπουδαιότερο

πὼς τὸ ἔκανε μὲ μεγάλη προθυμία, ἐνῶ ἤξερε πὼς εἶχε νὰ περάσει τώρα τουλάχιστον μία ἐβδομάδα χωρὶς ψωμί.

Ἀφοῦ ἔδωσε καὶ τὸ τελευταῖο τοῦ καλάθι ἐτοιμάσθηκε νὰ φύγει ἀπὸ τὴν ἀγορὰ.

— Φεύγεις λοιπὸν; τὸν ἐρώτησε ὁ ἀνάπηρος.

— Ναι, τελείωσα πιά τὴ δουλειά μου.

— Αἶ, τώρα θὰ κάνεις ἀγάπην νὰ μὲ πᾶς ὡς τὸ σταυροδρόμι κι ἀπὸ κει φεύγεις γιὰ τὴν ἔρημο, εἶπε πάλι παρακαλεστικὰ ὁ παράξενος γέρος.

Ὁ ἀγαθώτατος Ἀγάθων τὸν φορτώθηκε στὴν πλάτη καὶ μὲ πολλὴ δυσκολία τὸν μετέφερε ἐκεῖ πού τοῦ ζητοῦσε, γιατί ἦταν κατάκοπος ἀπὸ τὴν ἐργασία τῆς ἡμέρας.

Σὰν ἔφτασαν στὸ σταυροδρόμι κι ἐτοιμάσθηκε νὰ ἀποθέσει κάτω τὸ ζωντανὸ φορτίο

του, ἄκουσε γλυκιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέγει:

— Εὐλογημένος νὰ εἶσαι, Ἀγάθων, ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ στὴ γῆ καὶ στὸν Οὐρανὸ.

Σήκωσε τὰ μάτια ὁ Ὅσιος νὰ ἰδεῖ ἐκείνον πού τοῦ μιλοῦσε. Ὁ δῆθεν γέρος εἶχε γίνεαι ἄφαντος γιατί ἦταν Ἀγγελὸς σταλμένος ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ δοκιμάσει τὴν ἀγάπην τοῦ Ὀσίου.

